

nombre d'habitants tinga la proporcionalitat desitjada. Cal recordar que amb el sistema actual de repartiment dels escons hi ha una proporció desfavorable als grans nuclis respecte als menuts. Guerra que, allò del «punt amunt, punt avall», ho domina com el millor dels tècnics en perspectiva electoral, sap que províncies amb quatre diputats són més fàcilment manejables pel caciquisme. Per al repartiment de l'hemicycle la pretensió és que decidescuen més els habitants que el nombre de circumscripcions. Catalunya serà peça bàsica en la futura consulta, i solament Narcís Serra pot oferir-hi garanties.

Durant els primers mesos del govern González, Carlos Romero i Julián del Campo, el component ecològic del gabinet, passaren quasi inadvertits, però no són a hores d'ara a la picota, sobretot perquè l'oposició ha volgut jugar amb ells a travar i tombar, i ells s'han defensat amb gran dignitat. Barrionuevo és el ministre més considerat per la dreta. Ha estat l'únic socialista que ha aconseguit al congrés els aplaudiments del grup majoritari de l'oposició. Això és una raó suficient perquè, des de dins del partit del govern, se'l qüestione. Felipe González haurà de plantejar-se què fer amb un ministre tan ovacionat pels *Fraga-boys*.

Boyer i Solchaga han estat els homes forts de les mesures econòmiques. El ministre d'Hisenda ha pres les decisions més dràstiques que ha conegut aquest país del regnat de Witiza ençà. Felipe, amb ell, ha après a marejar la població civil amb el Producte Interior Brut, cosa que ja féu Adolfo Suárez quan tenia a la vora Enrique Fuentes Quintana, que li donà un PPO accelerat. Boyer sembla inamovible. Solchaga ha resistit els atacs de la mateixa UGT, i té al davant la difícil i dura missió de la reconversió industrial.

Pel que sembla, li deixaran l'oportunitat d'imitar el reconvertit Maceda per a marcar el gol definitiu. Almunia té hàbit de ministre recanviable, i Enrique Barón podria estar preparat per a comprar un quilomètric i viatjar, en dies blaus, camí de les vacances ministerials.

Potser, sí; potser, no; potser tindrem TV

Vicent MARTÍ

En un clima d'altíssima temperatura nacionalista, suscitada per la classificació d'Espanya per a la final de l'Eurocopa de futbol, va tenir lloc el darrer ple de les Corts valencianes, abans de les vacances d'estiu. Un estiu que se'ns presenta, pels indicis, plagat d'incidents de navegació. Atesa la proximitat del Congrés del PSOE, la tirada suïcida a maniobrar i complotar en alta mar del personal socialista, i la precarietat de coneixements argonàutics que, pel que sembla, és un tret comú d'aquests passerells mediterranis. I això que, la nostra rmar, és una bassa d'oli, en aquesta època de l'any en què fa tanta calor, i deixa les veles sense vent. I, a la sala relaxant del parlament, sense aire condicionat: com l'aparell de refrigeració fa més soroll que el trenet, cal desconnectar-lo de tant en tant per poder escoltar els oradors. Amb les conseqüències saunístiques que són de preveure. Com seria l'escalfor, que el president hagué de suspendre la sessió, perquè els dos secretaris havien fugit en busca d'un oratge menys xafogós.

El ple havia estat anunciat com a maratoniana, però les senyories varen fer via dreturera una cosa de no dir. En dos migs dies ho van deixar tot enllestit. L'atmosfera regnant i el treball previ en comissions van enseuar el camí, i la correguda no va passar del mig fons, tot i que amb alguns obstacles. I així, una de les joies més preuades de la família popular, el senyor Santos, camàlic de l'ideal del «Ser valenciano», ens va tornar a bombardejar dialècticament amb *el perill català*, i ens va explicar, en murcià, que no s'ha de confondre la tolerància amb l'entreguisme i la ingenuïtat. «Hay que cortar por lo sano», conclugué. Com seria de penosa l'actuació d'aquest èmul provincial de MacCarthy, que els cristians del PDP s'abstingueren de votar la moció plantejada. També s'hi enraonà del foment del cooperativisme, d'acollir el Moscatell a la deno-

minació d'origen, de la suspensió de la línia de navegació Alger-Alacant, i s'hi aprovà el projecte de llei de compareixença en jui de la Generalitat valenciana.

Ara bé, l'estrella del dia va ser el conseller de la Presidència, senyor Blasco, que va presentar, a pesar d'estar una mica empiocat, el projecte de llei de creació de l'Entitat de Radiotelevisió Valenciana. El discurs previ, fet íntegrament en català, segons que deia el corresponsal d'*El País* a València, i segons un servidor, en un apitxat que posava la pell de gallina, va ser una oració parlamentària, de grat o a contracor, de ferma voluntat autonòmica. No ve d'un pam i el conseller s'hi juga la pell política. La llei va ser aprovada de manera unànime per tots els grups de la Cambra. Amb l'excèntrica explicació del vot feta pel grup popular que venia a dir-hi, que, a ells, la llei, no els feia gens el pes. La dreta valenciana, amb tanta coherència, acabà destarotada del tot.

Si vostè, presumpte lector, creu que la TV valenciana és una eina insubstituïble en la normalització de l'idioma del país, en el disseny d'una visió autocentrada, en la revitalització de la nostra societat civil, no s'hi faça massa il·lusions. No en tenim encara, de TV. Amb la llei aprovada només s'ha possibilitat el muntatge de tota la paraeta legal que permetrà, si el govern espanyol dóna llum verda a l'obsequiosa sol·licitud de concessió, el seu funcionament abans de les noves eleccions. Si Guerra, com Josep Pitarch, tampoc no vol el tercer canal, no en tindrem, cante gall o gallina. Si em permeten un consell gens insolent, si volen veure i escoltar TV en català, i prompte, es fan posar una antena que permeta captar el senyal de TV3, televisió de Catalunya.

I, si això no és possible, per les interferències, lloguen un vídeo de «Dallas» en autòcton i conviden a sopar, cruels-masoquistes, González Lizondo. A l'estiu...